

**Výňatek z rozhovoru zvláštního zpravodaje  
Rádia Harmont s doktorem Valentinem Pillmanem,  
čerstvým nositelem Nobelovy ceny  
za fyziku za rok 19..**

*... Doktore Pillmane, za váš první významný objev lze tedy zřejmě považovat takzvaný Pillmanův radiant?*

To si nemyslím. Pillmanův radiant nebyl první ani významný. Vlastně to dokonce ani nebyl objev. Natožpak můj.

*Jistě jen žertujete, pane doktore. Pillmanův radiant je přece pojem, který zná každý školák.*

To mě vůbec nepřekvapuje. Koneckonců, byl to právě školák, kdo Pillmanův radiant poprvé objevil. Bohužel si nevzpomínám, jak se jmenoval. Podívejte se do Stetsona, do jeho Dějin Návštěvy – tam je to celé dopodrobna popsáno. Radiant tedy jako první objevil školák a jeho souřadnice poprvé publikoval student, ale přesto byl z nějakého důvodu pojmenován po mně.

*Ano, s novými objevy se občas dějí neuvěřitelné věci. Pane doktore, a nemohl byste našim posluchačům vysvětlit...*

Poslyšte, krajane, Pillmanův radiant je naprosto jednoduchá věc. Představte si, že roztočíte velký glóbus a začnete do něho

střílet z revolveru. Spojíte-li pak otvory po kulkách, vznikne vám jistá hladká křivka. Celá podstata toho, co nazýváte mým prvním významným objevem, tkví v jednom prostém faktu: všech šest Zón Návštěvy leží na zemském povrchu tak, jako by někdo na naši planetu vystřelil z pistole, umístěné kdesi na spojnici Země a Denebu. Deneb je nejjasnější hvězda souhvězdí Labutě a onen bod na nebeské klenbě, z něhož se, abych tak řekl, střílelo, se nazývá Pillmanův radiant.

*Děkuji vám, pane doktore. Milí Harmontané! Konečně nám někdo pořádně vysvětlil, co že to ten Pillmanův radiant je! Mimochodem, předevcírem tomu bylo přesně třináct let ode dne Návštěvy. Pane doktore, nemohl byste k tomu svým krajanům říct několik slov?*

A co konkrétně by je zajímalo? Nezapomínejte, že jsem tehdy v Harmontu ani nebyl...

*Tím spíš by nás tedy zajímalo, co jste si pomyslel, když se vaše rod-  
né město stalo terčem vpádu mimozemské supercivilizace...*

Upřímně řečeno, ze všeho nejdřív jsem si pomyslel, že je to novinářská kachna. Bylo pro mě těžké si představit, že by se něco takového mohlo v našem malém starém Harmontu přihodit. Východní Sibiř, Uganda, jižní Atlantik – tam všude snad. Ale v Harmontu?

*Nakonec vám ale nezbylo než uvěřit.*

Nakonec ano.

*A potom?*

Potom mě najednou napadlo, že Harmont a ostatních pět Zón Návštěvy... I když promiňte, tehdy se ještě vědělo jen o čtyřech dalších... Tak tedy, že všechny leží na velice hladké křivce. Vypočítal jsem souřadnice radiantu a poslal je do časopisu Nature.

*A to jste se ani trochu nestrachoval o osud rodného města?*

No, víte, tou dobou jsem už sice věřil v Návštěvu, ale pořád jsem se nedokázal přimět, abych uvěřil panickým reportážím o hořících čtvrtích, o obludách, které žerou výhradně děti a starce, o krvavých bojích mezi nezranitelnými vetřelci z vesmíru a mimořádně zranitelnými, ale bezvýhradně chrabrými královskými tankovými útvary.

*A měl jste pravdu. Vzpomínám si, že toho tenkrát kolegové z branže spoustu pomotali... Ale vraťme se k vědě. Objev Pillmanova radiantu byl první, ovšem zřejmě nikoli váš poslední příspěvek k poznání Návštěvy, že ano?*

Byl první a poslední.

*Ale jistě jste po celou tu dobu pozorně sledoval průběh mezinárodních výzkumů v Zónách Návštěvy...*

Ano... Čas od času si listuji ve Věstníku.

*Máte na mysli Věstník Mezinárodního ústavu mimozemských kultur?*

Ano.

*A co tedy podle vás bylo nejzásadnějším objevem za celých těch třináct let?*

Samotný fakt Návštěvy.

*Prosím?*

Samotný fakt Návštěvy byl nejzásadnějším objevem nejen během uplynulých třinácti let, ale také za celou dobu existence lidstva. Není až tolik podstatné, co byli ti vetřelci zač. Nezáleží na tom, odkud přišli, proč sem přišli, proč tady pobýli tak krátce a kam potom zmizeli. Důležité je, že teď lidstvo s jistotou ví, že ve vesmíru není samo. Obávám se, že se Mezinárodnímu ústavu mimozemských kultur už nikdy nepodaří přijít s žádným zásadnějším objevem.

*Tohle je strašně zajímavé, doktore Pillmane, ale já jsem měl vlastně na mysli objevy technologického rázu. Objevy, kterých by mohla využít naše pozemská věda a technika. Koneckonců, celá řada významných vědců se domnívá, že věci nalezené v Zónách Návštěvy mohou zcela změnit běh našich dějin.*

No... Já osobně nepatřím k zastáncům tohoto názoru. A co se týče konkrétních nálezů, nejsem odborník.

*Ale už dva roky přece působíte jako poradce Výboru OSN pro záležitosti Návštěvy...*

To ano. Ale se studiem mimozemských kultur nemám nic společného. Ve Výboru spolu s dalšími kolegy zastupuji mezinárodní vědeckou veřejnost, a to v otázkách dohledu na dodržo-

vání rezoluce OSN ohledně internacionalizace Zón Návštěvy. Zjednodušeně řečeno, dozíráme na to, aby mimozemské zázraky, získané v Zónách, zůstávaly výhradně pod kontrolou Mezinárodního ústavu.

*Copak o ty zázraky usiluje ještě někdo?*

Ano.

*Ted' zřejmě máte na mysli stalkery?*

Nevím, kdo jsou to stalkeři.

*Tak se u nás v Har蒙tu říká kurážným chlapíkům, kteří na vlastní nebezpečí pronikají do Zóny a tahají odtud všechno, co se jim tam povede najít. Je to opravdová nová profese.*

Rozumím. Ne, to nespadá do naší kompetence.

*Ještě aby! Tím se zabývá policie. Ale zajímalo by mě, co konkrétně spadá do vaší kompetence, doktore Pillmane...*

Dochází k neustálým únikům informací ze Zón Návštěvy a tyto informace se dostávají do rukou nezodpovědných osob a organizací. My se zabýváme následky těchto úniků.

*A nemohl byste být malilinko konkrétnější, pane doktore?*

Co kdybychom si raději vykládali o umění? Copak vaše posluchače nezajímá můj názor na jedinečnou Godi Müllero-vou?

*Ó, samozřejmě! Ale nejprve bych to rád uzavřel s tou vědou. Neláká vás, jako vědce, abyste se začal sám zabývat mimozemskými zázraky?*

Jak bych vám to jen... Možná.

*To znamená, že můžeme doufat, že Harmonťané jednoho krásného dne spatří svého slavného krajana v ulicích rodného města?*

To nemohu vyloučit.

**REDRICK SCHUHART, 23 LET, SVOBODNÝ,  
LABORANT HARMONTSKÉ POBOČKY  
MEZINÁRODNÍHO ÚSTAVU MIMOZEMSKÝCH KULTUR**

Den předtím si takhle stojíme ve skladišti. Je už večer – zbývá akorát shodit laboratorní plášť a potom můžu klidně zapadnout do Boržče a svlažit si hrdlo trochou kořalky. Stojím jenom tak, podpírám zeď, svoje jsem si už odmakal. Cigaretu držím připravenou, mám na ni příšernou chuť, nekouřil jsem už aspoň dvě hodiny. A Kirill se mezitím pořád piplá se svými krámy – jeden trezor už naplnil, zamkl a zapečetil a teď plní druhý. Bere z transportéru „nicky“, každou si prohlíží ze všech stran (a ty mrchy jsou pěkně těžké, jedna váží šest a půl kila, jen tak mimochodem) a s hekáním je pěkně opatrně klade na polici.

Kirill se už s „nickami“ moří celou věčnost, aniž by z toho lidstvo mělo jakýkoli užitek, aspoň podle mě. Kdybych byl na jeho místě, dávno bych se na to vykašlal a dělal bych za stejné prachy něco jiného. I když na druhou stranu, když se nad tím zamyslíte, ona je „nicka“ vážně záhadná věc a taky tak nějak nerosozumitelná, abych tak řekl. Co už jsem se jich natahal, ale stejně vždycky žasnu, když nějakou vidím. Jedna „nicka“ – to jsou dva měděné kotouče, velké jako podšálky a zhruba pět milimetrů tlusté. Kotouče jsou od sebe takových čtyři sta milimetrů daleko a kromě téhle vzdálenosti už mezi nimi není nic. A když říkám nic, tak tím myslím nic – akorát prázdnotu. Člověk tam může strčit ruku, anebo dokonce hlavu, jestli je úžasem dočista bez sebe, ale je tam prostě pusto, prázdno, nic než

vzduch. Jenže přitom tam mezi nimi něco být musí, nějaká síla nebo prostě něco, protože se ty kotouče ještě nikdy nikomu nepovedlo ani rozpojit, ani je přitlačit k sobě.

Kdepak, chlapi, tahle věc se někomu, kdo ji ještě nikdy neviděl, popisuje pěkně blbě. Vypadá totiž strašně jednoduše – obzvláště když si na ni zvyknete a konečně uvěříte vlastním očím. Je to jako někomu popisovat sklenici, nebo nedejbože skleničku – akorát se vám přitom kroutí palce a bezmocně klejete. No nic, budu to brát tak, že všechno chápete, no a jestli to nechápete, tak si vezměte ústavní Věstník – tam jsou v každém čísle články o „nickách“ a taky jejich fotky...

Zkrátka, Kirill se s těmihle „nickami“ moří skoro rok. Jsem s ním od samého začátku, ale dodnes pořádně nerozumím, o co mu vlastně jde, a upřímně řečeno se tomu ani nijak zvláště porozumět nesnažím. Ať to nejdřív pochopí on sám, ať tomu pěkně přijde na kloub, no a pak si ho možná poslechnu. Zatím je mi jasné jedno: že musí nějakou „nicku“ za každou cenu rozjebat – prožrat ji kyselinou, slisovat ji nebo roztavit v peci. Potom všemu porozumí, dostane se mu cti a chvály a celá světová věda bude vrnet blahem. Jenže k tomuhle má, jak to vypadá, pořád pěkně daleko. Vůbec ničeho nedosáhl a příšerně se tím trápí. Je teď zamlklý, tvář má popelavou a oči jak nemocné psisko, dokonce mu i slzí. Být na jeho místě někdo jiný, nalil bych do něj co nejvíc chlastu a odvedl ho k nějaké fajn holce, aby ho trochu rozparádila, no a ráno pak další chlast a znova holka, akorát pro změnu nějaká jiná. Stačil by týden, a byl by z něj zase chlapík, jako vyměněný. Jenže zrovna pro Kirilla tahle medicína není. Nemá cenu mu to ani nabízet – je holt z úplně jiného těsta.

Takže si takhle stojíme ve skladišti a já se koukám, jak děsně vypadá a jaké má zapadlé oči, a najednou se mi ho strašně moc zželelo, ani nevíte jak. A vtom jsem se odhodlal. Teda, možná



jsem se ani neodhodlal, ale spíš jako by mě někdo zatahal za jazyk.

„Poslyš,“ povídám. „Kirille...“

A on tam zrovna stojí s poslední „nickou“ v rukou a tváří se, jako by se do ní chtěl naráz celý vecpat.

„Poslyš,“ povídám. „Kirille! A co bys takhle řekl na plnou ‚nicku‘?“

„Plnou ‚nicku‘?“ opakuje nechápavě a stahuje obočí, jako bych s ním najednou začal mluvit hotentotsky.

„No jo,“ povídám. „Tuhle tvoji... jak se jí jenom... hydromagnetickou past. Objekt sedmdesát sedm bé. Akorát s takovým modrým svinstvem uvnitř.“

A najednou koukám, že mu začíná svítat. Zvedl ke mně oči a přimhouřil je, no a pak se mu tam za těmi psími slzami něco objevilo, jakýsi záblesk rozumu, což je mimochodem obrat, který sám k smrti rád používá.

„Počkej,“ povídá. „Plnou? Přesně takovou věc, ale plnou?“

„No jo.“

„Kde?“

Tak, a hned je můj Kirill zdravý jako řípa. Zase chlapík, jako vyměněný.

„Pojď,“ povídám. „Zapálíme si.“

Kvapně strčil „nicku“ do trezoru, přibouchl dvířka, zamkl na tři a půl otočení a pak jsme spolu zamířili zpátky do laboratoře. Ernest za prázdnou „nicku“ nabízí čtyři sta babek na ruku, no a za plnou bych toho hajzla vysál do poslední hnusné kapky, ale věřte mi nebo ne, na prachy jsem v tuhle chvíli ani nepomyslel. Hlavně že Kirill ožil, že bere schody po čtyřech, napnutý je jak strunka, divže nedrnčí, a ani člověka nenechá, aby si zapálil. No zkrátka, všechno jsem mu vyklopil – jak ta „nicka“ vypadá, kde leží i jak se k ní nejlíp dostat. Hned vytáhl mapu, našel tu

garáž, přitiskl na ni ukazovák a podíval se na mě. A to se ví, že mu okamžitě docvaklo, jak to se mnou je – jak by mu to taky mohlo nedocvaknout...

„Ty jsi ale číslo!“ povídá, ale přitom se usmívá. „Nu což, musíme tam vyrazit. Co takhle hned zítra ráno? V devět zažádám o propustky a o ‚galoši‘, no a v deset s trochou štěstí budeme na cestě. Dobře?“

„Dobře,“ povídám. „A kdo bude třetí?“

„K čemu by nám byl někdo třetí?“

„Kdepak,“ povídám, „tohle není žádný piknik s holkama. Co když se ti tam něco stane? Je to Zóna,“ povídám. „Pořádek musí být.“

Kirill se mírně ušklíbl a pokrčil rameny.

„Jak chceš! Ty se v tom vyznáš líp.“

Ještě abych se v tom nevyznal líp! To se ví, že měl ušlechtilé pohnutky, že to takhle chtěl zaonačit kvůli mně. Žádný další svědek, zaběhneme si tam akorát my dva, všechno se ututlá, nikdo mě nebude podezírat. Jenže já vím, že lidi z Ústavu do Zóny nikdy nechodí ve dvou. Mají to rozdělené takhle: dva pracují a ten třetí se jenom kouká. A když se potom toho třetího zeptají, co se seběhlo, on jim to všechno řekne.

„Já osobně bych vzal Austina,“ povídá Kirill. „Ale ty ho asi nebudeš chtít. Nebo by ti to nevadilo?“

„Ne,“ povídám. „Jenom ne Austina. Austina s sebou můžeš vzít jindy.“

Austin není špatný kluk. Odvaha a zbabělost se v něm mísí v tom správném poměru. Jenže už to má nahnuté, podle mě. Kirillovi se to vysvětlit nedá, ale já to vidím – když si člověk začne myslet, že Zónu zná a beze zbytku jí rozumí, tak to znamená, že brzo natáhne brka. A jen ať si je Austin klidně natáhne. Ale beze mě.